

La mirada invisible

Maria Bobis
Robert Mengual
Marcos Morales
Jorge Peña
Raimon Ribera
Andrea Serra
Irina Vidal
Sara Yousfi

Letra
nova

bromera

Vaig cridar al timbre innumbrables vegades, i encara més vegades vaig voler eixir corrents, però no podia perquè estimava més l'home que havia sigut del que odiava l'home que era ara. A més, tenia un mal pressentiment. La sensació horrible d'haver-lo abandonat a la seua sort per covardia, perquè enfrontar-me a la realitat em feia massa mal. De manera que vaig ficar la clau que un dia m'havia confiat i vaig obrir la porta del lloc que en un altre temps havia sigut el meu refugi i paradís.

L'estudi romania en penombra i l'olor habitual de pintura i de fusta venia acompanyat per l'aroma agra de l'abandó. El llum elèctric no funcionava, per la qual cosa vaig suposar que feia dies que ja no hi veia i que no s'havia molestat a pagar les factures.

Caminant a cegues mentre el cridava, vaig obrir les finestres. Em vaig convèncer llavors que, fóra quina fóra la seua determinació, me l'enduria d'allí a una clínica o a ma casa; necessitava convèncer-lo que estava malalt i que no podia cuidar d'ell mateix... Però havia arribat massa tard.

Pere es trobava estés en terra. Enfront d'ell, un llenç en blanc i, al seu costat, a la taula, a més d'olis i utensilis de pintura, hi havia una xeringa i restes de droga...

Tot va passar a càmera ràpida. La cridada a emergències, l'ambulància, i després l'espera mentre els metges l'estudiaven. I al mateix temps, l'angoixa que sentia era infinita i cada segon etern, com si la realitat exterior i el meu interior s'hagueren separat en temps distints.

Quan, per fi, em van permetre passar a veure'l, jo ja sabia què em dirien els doctors: que la malaltia li havia consumit els òrgans, accelerada per les drogues, i que quedava poc perquè el cor es detinguera definitivament; a més, els pulmons només li funcionaven gràcies a les màquines. Una nit, un dia, potser una setmana... No ho sabien, només podia esperar.

Com s'espera que mora l'amor de la teua vida? Em vaig quedar parada a la vora del llit. Em costava associar l'home destrossat i envoltat de cables amb el pintor entusiasta i enèrgic que un dia vaig conèixer. Tampoc podia reconèixer la dona que el mirava sense saber què fer amb la dona plena d'amor i d'alegria en la qual ell m'havia convertit... El camí que havíem seguit fins arribar a aquell moment i cadascuna de les decisions dolentes preses em turmentarien per a tota la vida...

«El vaig conèixer en una exposició a la qual m'havia convidat un altre professor de la facultat. Era un tipus pedant i es divertia trobant errors absurds en les obres i amollant sermons sobre pintura memoritzats de llibres de text. Estava a punt d'escapolir-me'n amb qualsevol excusa quan vaig veure per primera vegada un quadre

seu. El meu acompanyant es va limitar a dirigir-li una mirada de desdeny i va continuar el seu camí; no obstant això, jo havia sigut absorbida per l'obra.

Representava una dona tocant una lira, i de les mans li eixia música. L'autor havia aconseguit representar gràficament la música utilitzant només el color. Quasi podia escoltar-la i vaig tancar els ulls per posar-hi atenció. Vaig riure jo sola per l'absurd de tancar els ulls per escoltar una imatge, i quan els vaig obrir un home reia amb mi.

—Fa hores que observe les reaccions de la gent en veure el quadre, i crec que has sigut la més ràpida a comprendre'l —em va dir somrient—. I, per descomptat, la que ha tingut la reacció més adorable en fer-ho.

—És teu? —vaig preguntar entre admirada i avergonyida per les seues paraules.

Ell va assentir i va taral·lejar una melodia, la melodia que havia representat en la seua obra. Vaig tancar els ulls de nou i vam tornar a riure. Després els nostres ulls es van creuar i va ser amor a primera vista. O potser a segona, perquè ja li havia vist l'ànima al quadre abans de veure-li-la als ulls.

—Pere Badia —es va presentar.

—Llúcia Romagosa.

Vam començar a parlar i crec que no vam parar en tota la nit. Vaig oblidar el meu acompanyant i em vaig oblidar del món durant el temps que vam estar junts.

Cada nit, al seu estudi creàvem un univers només per a nosaltres. Desmuntàvem el món, discutíem qualsevol tema, l'observava pintar o, simplement, ens limitàvem a estimar-nos.»

–Quina creus que és la més perfecta de les arts? –em preguntava.

–Diria que la pintura. Aconsegueix plasmar en una sola imatge sentiments complexos... Però la literatura és la meua art favorita, i un sol vers pot transportar-te a un altre món... No ho sé, sóc una xica de ciències. –vaig acabar rendint-me.

Ell em va somriure i el vaig convidar a expressar la seua opinió amb un gest.

–La música, sense cap dubte.

–Oh, no eres tu el pintor?

–Tinc més discos que pintures he creat. Deixa'm explicar-me. La música no necessita recolzar-se en imatges o en paraules per a transmetre coneixement. Els sentiments són universals, i també ho és la música perquè no s'hi necessita més, no necessites una cultura comuna ni un coneixement previ per a entendre l'art d'un músic. Per això no podria viure sense música. Igual que no puc viure sense la pintura, perquè és el meu mitjà d'expressió...

El rostre de Pere es va aombrar i jo li vaig fer un petó.

–Doncs, llavors, no visques sense elles, puc compartir-te amb les teues altres passions.

–Igual que jo et compartisc amb la física, no?

–Tot és ciència –ell em va mirar escèptic–. Què? Ho és. Els sentiments no són més que secrecions de les hormones i processos mentals.

–No m'enfadaré perquè sé que no creus això realment. T'he vist la cara quan contemples un quadre o quan lliges un poema. No pots explicar això sense la presència d'una, diguem-ne, ànima.

–No, sincerament no... Hi havia una frase d'un escriptor anglès que deia alguna cosa com ara que podem separar els pètals d'una rosa o fer-ne una anàlisi química del perfum, però mai podríem explicar-ne la bellesa de la forma ni de l'olor, perquè no tenim la clau que guarda aquest secret. Però m'aterreix que hi haja coses que no puc explicar, per això no vaig estudiar filosofia, o m'entren ganes d'arrancar a córrer quan em mires així i sent que podria abandonar-me al que em fas sentir i no pensar en res més, ni eixir d'aquest llit mai.

–Doncs no n'isques mai.

–Això seria com demanar-te que no tornes a pintar més...

Asseguda en la incòmoda butaca de l'hospital, em limitava a deixar passar les hores perduda en els meus records. La família de Pere vivia lluny i en els últims anys de malaltia ell havia perdut gran part dels seus amics, per això vaig passar el temps sola.

–Fins i tot jo l'he abandonat –vaig pensar. Em negava a dormir perquè si recuperava la consciència volia

estar desperta, encara que sabia que era poc probable que despertara i, si ho feia, no podria veure'm ni sentir-me, i segurament tampoc voldria fer-ho.

Pere tenia una malaltia degenerativa, de manera que, al llarg dels anys, hauria perdut cada vegada més capacitats físiques fins morir sense remei.

Quan el vaig conèixer ja havia perdut part de la visió i l'audició li disminuïa per moments. També havia començat a drogar-se. Quan ho feia se sentia millor i podia pintar, fins que va arribar el moment que se sentia incapaç de fer-ho sense l'ajuda d'estupefaents.

Crec que quan em va conèixer va deixar de fer-ho però, quan jo m'en vaig anar a Chicago, va empitjorar. Jo no podia saber-ho però, tanmateix, no hauria d'haver acceptat la beca, ni anteposar la meua investigació a la meua relació. De manera que, quan vaig tornar a Espanya, vaig descobrir la malaltia i li vaig demanar que deixara la droga, que només estava accelerant-la. Ell em va contestar que per què havia d'anteposar el seu art a tindre una vida més llarga si a mi no m'havia importat no compartir la meua amb ell.

No em vaig rendir i vaig intentar convèncer-lo per tots els mitjans perquè canviara d'opinió però, al final, vaig desistir-hi perquè el dolor de veure que se li escapava la vida era massa gran per a acceptar-lo.

Ambdós vam ser covards, vam preferir escapar del dolor abans d'acceptar-lo i vam anteposar les nostres careres a la nostra vida.

Em vaig acostar al llit i em vaig asseure al seu costat. Li vaig agafar la mà i vaig saber que ell ho havia sentit, encara que el seu rostre no canviara.

Va aparéixer en forma de dona. Estava nua i era bella. Amb el cabell roig onejant més enllà de la meua visió. S'assemblava a les nimfes que solia pintar, muses de les nits de deliri. Em va tendir la mà i va somriure. Era un somriure estrany que contenia tota la saviesa del món, i vaig saber que anava a morir. Però quan, rendit, vaig agafar la mà d'aquella dona, una altra mà va aferrar la meua i, encara que res més indicara que aquell tacte era real, jo sabia qui em sostenia la mà a mons de distància. I vaig voler seguir aquell tacte, però la mort no va voler deixar-me i aquell somriure es va convertir en una ganyota cruel mentre estirava la mà que li havia oferit. M'hi vaig resistir tant com vaig poder i vaig pregar clemència. Per primera vegada en molt de temps em resistia a la mort, i vaig desitjar viure encara que fóra un minut més per continuar sentint-la.

Havia estat tan equivocat durant aquell temps pensant que perdent la vista o l'oïda perdria l'art. El simple tacte de Llúcia em permetia veure aquella pell que coneixia de memòria, i el frec d'aquella respiració en mi era com escoltar el seu alé. I en aquell moment em vaig adonar que l'amor no era només un sentiment, sinó també

un art, el més perfecte i també el més efímer, i Llúcia i jo no havíem sabut cuidar-lo, però havíem creat art durant moments meravellosos, i això em va consolar. La mort va planar sobre mi al mateix temps que vaig sentir-ne els llavis al front...

El vaig besar i vaig sentir que la vida se li escapava del cos. I vaig poder sentir-lo al meu interior. Vaig sentir la seua ànima travessant-me i mai vaig poder tornar a dir que tot podia ser explicat per la ciència.